

Arrest

nr. 83 437 van 21 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 5 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DE CONINCK, die loco advocaat N. KENENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Angolese nationaliteit te bezitten, Tchoku als etnie te hebben en christen te zijn. U bent geboren te Luanda op 1 januari 1974. Sinds 1998 tot heden bent u lid van de regeringspartij MPLA. U woonde vanaf 2010 in de provincie Lunda en werkte er voor het nationaal diamantbedrijf ENDIAMA. Samen met enkele andere personen organiseerde u op 2 augustus 2011 te Dundo een manifestatie tegen de president van Angola om jullie ongenoegen over de gang van zaken in Angola te uiten. Dertig manifestanten – waaronder u – werden die dag gearresteerd en opgesloten in de gevangenis te Dundo. U verbleef in de gevangenis tot u op 31 december 2011 met enkele andere gevangenen getransfereerd werd. Damião, één van uw celgenoten en de man aan wie u met handboeien vastgeketend werd, kende de regio en toen het gevangenen transport halt hield, sprongen jullie uit de wagen. Toen u mensen tegenkwam, zei u dat jullie ontsnapte gevangenen waren. Jullie kregen onderdak en later kregen jullie een lift tot Benfica bij Luanda. Daar verschool u zich in een huis in

opbouw en wachtte u op J. M. K. {...}. De ex-minister van handel, J. M. K. {...} bezorgde u een vals paspoort op uw naam met een visum erin. Op 8 januari 2012 verliet u Angola per vliegtuig. De dag nadien kwam u in Lissabon – Portugal toe. U gaf het paspoort af aan twee personen die u per wagen tot België brachten waar u op 11 januari toekwam en diezelfde dag een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk maakt.

Vooreerst maakte u niet aannemelijk dat u daadwerkelijk betrokken was bij een manifestatie te Dundo op 2 augustus 2011, noch dat u deze organiseerde.

U verklaarde dat u in 1998 lid werd van de regeringspartij MPLA en dat u reeds vanaf 1998 activiteiten voor MPLA had (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd of u nog lid bent van MPLA, gaf u vaag aan dat u er op dit moment uitstapte. Toen u gevraagd werd hoe u uit de partij stapte, ontweek u de vraag door te stellen dat u geen lid meer bent. Ook toen deze vraag herhaald werd, ontweek u ze opnieuw (gehoor CGVS, p.8). Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) verklaarde dat u momenteel nog steeds lid bent van MPLA (vragenlijst CGVS, dd. 11 januari 2012, vraag 3.3), gaf u aan dat het slechts een kort interview was en dat men zei dat er later dieper op ingegaan zou worden (gehoor CGVS, p.8). Dit is geen afdoende verklaring, daar al dan niet lid zijn van een partij een duidelijk feit is en een belangrijk punt in uw asielaanvraag. Toen u nadien nogmaals gevraagd werd of u officieel nog lid bent van MPLA, gaf u opnieuw ontwijkend aan dat ze niet weten waar u momenteel bent en dat u geen lid meer bent van de partij (gehoor CGVS, p.9). Later gaf u echter aan dat u geen ontslag nam uit de MPLA, maar dat u geen 100% meer achter de partij stond. U verklaarde dat door deel te nemen aan de manifestatie (op 2 augustus 2011) uw besluit vaststond om de partij te verlaten (gehoor CGVS, p.14). Aldus legt u vage en onduidelijke verklaringen af betreffende uw MPLA-lidmaatschap.

U gaf verder aan dat u, samen met enkele andere personen, te Dundo een manifestatie organiseerde op 2 augustus 2011 tegen de president van Angola om jullie ongenoegen over de gang van zaken te uiten (gehoor CGVS, p.11). U nam nooit eerder aan zulke manifestatie deel, omdat u voordien nog bij MPLA was (gehoor CGVS, p.11). Uit bovenstaande verklaringen blijkt echter dat u op 2 augustus 2011 nog steeds lid was van MPLA. Toen u hiermee geconfronteerd werd en u gevraagd werd waarom u – als MPLA-lid – aanwezig was op de manifestatie, ontweek u de vraag door te stellen dat u enkel deelnam aan de manifestatie te Lunda (gehoor CGVS, p.12). Verder gaf u aan dat men in Angola drie tot vier jaar cel kan krijgen voor het houden van een manifestatie zonder toestemming (gehoor CGVS, p.14). Dat u als MPLA-lid, werknemer van Endiama – het nationaal diamantbedrijf – én persoon die weet dat men in Angola drie tot vier jaar cel kan krijgen voor het houden van een manifestatie zonder toestemming een demonstratie tegen de diamantsector – en dus zijn werkgever – en tegen de overheid – en dus tegen zijn eigen partij – zou organiseren, komt niet geloofwaardig over. Uw verklaringen dat het de geboortestreek van uw vader betrof, uw contract bij Endiama bijna ten einde liep en u niet meer 100% achter de MPLA stond kunnen dergelijk risicovol gedrag niet aannemelijk maken (gehoor CGVS, p.13-14).

Verder maakte u uw beweerde detentie van 2 augustus 2011 tot 31 december 2011 niet aannemelijk.

U gaf aan dat dertig manifestanten – waaronder u – tijdens de manifestatie op 2 augustus 2011 gearresteerd en opgesloten werden in de gevangenis te Dundo (gehoor CGVS, p.13-14). U verklaarde dat u van begin augustus tot midden september 2011 met tien mensen in één cel zat en dat enkele gevangenen er reeds waren. Toen u gevraagd werd om celgenoten te noemen, gaf u zes voornamen op. U gaf aan dat ze allemaal op de manifestatie werden opgepakt en dat u bij de eerste groep zat die werd opgepakt. Toen u erop gewezen werd dat u van begin augustus tot midden september 2011 met tien mensen in één cel zat en dat enkele gevangenen er reeds waren, wijzigde u uw verklaringen door te stellen dat de tien mensen met u werden opgepakt en dat de mensen die er reeds waren andere misdrijven pleegde, maar u niet weet welke (gehoor CGVS, p.16-17). Verder gaf u aan dat u zes maanden in de gevangenis zat en dat u samen met uw celgenoot Damiau ontsnapte. U kon echter geen enkele naam van een wachter noemen, omdat u niet met hen mocht communiceren (gehoor CGVS, p.16-18). Toen u erop gewezen werd dat u eerder Damiau – een celgenoot die een cruciale rol speelt bij uw ontsnapping – niet noemde toen u gevraagd werd om uw celgenoten te noemen, gaf u aan dat u stopte en wachtte tot de dossierbehandelaar verdere vragen zou stellen (gehoor CGVS, p.18). Het blijft opmerkelijk dat u uw celgenoot die met u ontsnapte niet noemde toen er achter gevraagd werd. Bovendien kon u de zes namen van celgenoten die u eerder gaf niet meer herhalen. Zo vergat u één naam en gaf u aan andere op. U gaf aan dat er zoveel namen waren en toen u erop gewezen werd dat het tien personen betreft, gaf u aan dat sommigen een naam in het dialect hebben die u niet kunt onthouden. Nochtans kon u de naam eerder wél geven. Hierop trachtte u opnieuw de zes namen van uw celgenoten te vernoemen, maar ook ditmaal gaf u nog een andere naam

op (gehoor CGVS, p.18). Men kan verwachten dat men preciezer herinneringen overhoudt aan zulke detentieperiode. Bovenstaande vage en incoherente verklaringen en onwetendheden ondermijnen verder uw asielaanvraag.

Daarbij kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen over uw ontsnapping. U gaf aan dat u op 31 december 2011 ontsnapte toen u naar een andere gevangenis werd getransfereerd, maar u wist niet naar welke gevangenis dit was (gehoor CGVS, p.18). U gaf aan dat u met Damiau in een dorp aankwam en dat jullie daar tegen de mensen vertelden dat jullie ontsnapte gevangenen waren (gehoor CGVS, p.18). Toen de dossierbehandelaar u vroeg of zeggen dat je een ontsnapte gevangene bent een goede manier is om hulp te krijgen van de mensen, gaf u merkwaardig genoeg aan van wel en dit omdat de mensen anders kunnen denken dat jullie bandieten zijn en dat jullie daarom de waarheid zegden (gehoor CGVS, p.19). Bovenstaande manier van contact leggen met de lokale bevolking komt absoluut niet doorleefd – en dus niet waarachtig – over. Men kan immers verwachten dat een ontsnapte gevangene niet zegt dat hij een ontsnapte gevangene is, daar dit de mensen juist zal afschrikken en hen misschien aanzet om de politie hierover te informeren.

Overigens komt het niet doorleefd – en dus niet waarachtig – over dat iemand die net ontsnapte uit de handen van de politie een rijbewijs meeneemt omdat hij afwisselde als chauffeur. Toen u echter gevraagd werd hoe u aan uw rijbewijs komt en of u dit bij had toen u Angola verliet, gaf u aan dat iemand u vervoerde toen u Lunda ontvluchtte en dat u afwisselde als chauffeur (gehoor CGVS, p.9). Van zulk iemand kan men immers verwachten dat deze net geen identiteitsdocument wil bijhebben, omdat bij een controle opgemerkt zou worden dat u net ontsnapte. Toen de dossierbehandelaar u hierop wees, ontweek u de vraag dat er vroeger controleposten waren en documenten gecontroleerd werden, maar tegenwoordig niet meer (gehoor CGVS, p.10). Dit is geen afdoende verklaring, aangezien u eerder aangaf dat u het rijbewijs bijhad omdat u afwisselde als chauffeur. Overigens verklaarde u dat een dossier werd opgesteld toen jullie werden aangehouden en dat er één advocaat, D. M. {...}, was voor u en de dertig mensen die werden gearresteerd tijdens de manifestatie (gehoor CGVS, p.17 en p.19). U weet echter niet of er een proces tegen u is en of uw dossier reeds naar justitie gezonden werd. Evenmin weet u wat gebeurde met de andere gevangenen die achterbleven. U weet verder niet of er reeds een proces plaatsvond en heeft evenmin informatie wanneer een proces zou plaatsvinden, omdat u geen contacten heeft (gehoor CGVS, p.19). Toen u gevraagd werd of u uw advocaat ondertussen reeds contacteerde, gaf u aan van niet. Toen u gevraagd werd of u het dan niet belangrijk vindt om te weten of – en zo ja wanneer – er een proces is tegen u, ontweek u de vraag door te stellen dat u geen informatie heeft en dat u zal worden gearresteerd als ze u zien. Van iemand die bijna twee maanden in België verblijft én die de naam van zijn advocaat kent, kan men verwachten dat deze al het mogelijke doet om hem te contacteren en na te gaan of – en zo ja wanneer – er een proces is tegen hem (gehoor CGVS, p.19-20).

Overigens verklaarde u dat u – sinds uw aankomst in België – totaal geen contact had met mensen in Angola, omdat u de taal niet kent en u niet weet hoe u aan telefoonkrediet raakt. U trachtte dit ook niet te doen via e-mail, omdat u niet weet naar wie te zenden, noch via brief, omdat u niet weet hoe u een brief moet verzenden. Toen u gevraagd werd wie u zou contacteren in Angola, gaf u aan dat u aan dat u zou willen weten hoe het met uw kinderen gaat (gehoor CGVS, p.5-6). Dat u hebt nagelaten dit te doen én u er niet eens spontaan aan dacht om uw advocaat te contacteren om de stand van zaken betreffende uw zaak na te gaan, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde rijbewijs (N°000254325BO011) toont uw identiteit aan, welke niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker, in wat als een enig middel kan worden beschouwd, de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal aan verzoeker de asielstatus heeft geweigerd omdat het niet aannemelijk is dat verzoeker daadwerkelijk betrokken was bij een manifestatie te Dundo op 2 augustus 2011, noch dat hij deze organiseerde, dat de beweerde detentie van 2 augustus 2011 tot 31 december 2011 evenmin aannemelijk is, dat de verklaringen over zijn ontsnapping niet waarachtig voorkomen en dat verzoeker geen moeite doet om informatie in te winnen betreffende zijn zaak.

2.5. Verzoeker stelt dat hij met betrekking tot de onduidelijkheid over zijn MPLA-lidmaatschap zeer ontzet en verward was tijdens het interview door de vele kleine detailvragen omtrent het voorgehouden lidmaatschap. Deze vragen werden niet gedetailleerd genoeg vertaald. Zo wordt 'lid zijn' en 'sympathisant zijn' in het Portugees vertaald met hetzelfde woord, doch dit maakt in deze context een wereld van verschil. Dit is trouwens niet het enige voorbeeld dat tijdens het interview voor onduidelijkheid en verwarring zorgde, met als gevolg dat de antwoorden inderdaad tegenstrijdig waren en niet volledig correct. Verzoeker meent dat het om pietluttigheden gaat en benadrukt dat hij op het moment van de feiten zijnde in augustus 2011 niet langer lid was van MPLA.

2.6. Uit nazicht van het administratief dossier en meer bepaald het gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker diverse keren gevraagd werd of hij lid of supporter was van MPLA. Verzoeker antwoordde uitdrukkelijk dat hij lid was (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, 23/02/2012, stuk 3, p. 6). Gelet op de verdere vragen die inzake het lidmaatschap van verzoeker bij MPLA gesteld werden, met name: *"U was actief lid van MPLA vanaf 1998 tot 2007-2008. Vanwaar die ommekeer?"*; *"Bent u nog lid van MPLA?"*; *"Terug naar de vraag: Hoe stapte u uit de MPLA?"*; *"Sinds wanneer bent u geen lid meer van de MPLA?"*; *"Wat verstaat u onder geen lid meer zijn?"* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, 23/02/2012, stuk 3, p. 8) en de antwoorden die verzoeker gaf, kan de post factum verklaring die verzoeker thans in zijn verzoekschrift geeft voor de onduidelijkheid over dit lidmaatschap geenszins overtuigen. Zowel de bevraging als de antwoorden van verzoeker tonen overduidelijk aan dat de nuancering die verzoeker tracht toe te voegen, met name dat 'lid zijn' en 'sympathisant zijn' in het Portugees vertaald hetzelfde woord zijn, niet opgaat. Bovendien heeft verzoeker geen enkel probleem met de tolk gemeld en verklaarde hij zelfs de tolk goed te begrijpen. Gelet op de veelvuldige vragen inzake verzoekers MPLA-lidmaatschap kan verzoekers post factum verklaring geenszins overtuigen.

Waar verzoeker nog stelt ontzet en verward te zijn over de vele detailvragen omtrent het al dan niet lid zijn van MPLA, dient de Raad vast te stellen dat de vragen die aan verzoeker gesteld werden in verband met zijn lidmaatschap vragen betroffen over het tijdstip waarop hij lid werd, waar hij lid is geworden, de manier waarop hij uit het lidmaatschap is gestapt, waarom hij lid is geworden, welke activiteiten hij deed voor de MPLA (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, 23/02/2012, stuk 3, pp. 6-9). Deze vragen kunnen bezwaarlijk als detailvragen beschouwd worden nu het lidmaatschap van verzoeker een kern-

element van zijn asielrelaas betreft en van verzoeker mag worden verwacht dat hij op dergelijke basisvragen een eenduidig antwoord kan geven, waartoe verzoeker evenwel in gebreke is gebleven. Evenmin kunnen deze vragen, omdat het juist om een kernelement gaat, als pietluttigheden beschouwd worden. Het betoog van verzoeker ontzet en verward te zijn geweest kan dan ook geenszins overtuigen om de vastgestelde onaannemelijkheden te verantwoorden.

2.7. Met betrekking tot de niet aannemelijke detentie betoogt verzoeker dat het gegeven dat hij geen naam kon noemen van een wachter geen reden kan zijn om te twifelen aan zijn detentie. Zoals reeds vermeld mocht verzoeker niet praten met de wachters, noch met zijn celgenoten. Verzoeker stelt voorts dat hij alle celgenoten kon herhalen, op één na. Het vergeten van één naam kan echter niet betekenen dat men liegt. Verzoeker benadrukt dat het verblijf in de gevangenis een verschrikkelijke periode was waarin hij elke dag trachtte te overleven. Hij leefde in zichzelf gekeerd en had weinig contact met anderen, ook om ruzie te vermijden. Dat hij dus geen precieze herinneringen hieraan overhoudt is niet meer dan logisch gelet op het feit dat hij deze gebeurtenis zo snel mogelijk wil vergeten en heeft verdrongen.

2.8. Verzoeker meent dat bepaalde verklaringen omtrent zijn detentie niet kunnen leiden tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. De Raad beklemtoont evenwel dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere elementen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. Uit de diverse vage en incoherente verklaringen en onwetendheden die verzoeker met betrekking tot zijn detentie heeft afgelegd, dit terwijl van hem verwacht kan worden dat hij hieromtrent meer duidelijke en eenduidige antwoorden kan verschaffen indien deze detentie werkelijk heeft plaatsgevonden, kon de commissaris-generaal terecht afleiden dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn. Verzoekers betoog dat hij niet mocht praten met zijn celgenoten is bovendien een poging tot het a posteriori bijsturen van zijn verklaringen die geen steun vindt in het administratief dossier. De vastgestelde incoherenties laten geen ruimte voor de nuancerings die verzoeker post factum nog tracht aan te brengen. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 27 september 2006, nr. 162.792; RvS 19 december 2006, nr. 166.028). De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

Het betoog van verzoeker dat hij de precieze herinneringen aan de detentie verdrong, kan evenmin overtuigen. De detentie van verzoeker is een element dat de kern van zijn asielrelaas uitmaakt en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij dit nog waarheidsgetrouw kan weergeven, te meer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift. Voorts merkt de Raad op dat verzoeker geen objectieve elementen aanbrengt, noch een geneeskundig getuigschrift neerlegt, waaruit zou blijken dat hij geheugenproblemen of -stoornissen heeft ten gevolge van de gebeurtenissen die hij zou hebben meegemaakt. Elke asielzoeker staat onder een zekere spanning. Evenwel kan van hem verwacht worden dat hij zijn relaas op een coherente, correcte en zo gedetailleerd mogelijke manier uiteenzet ten aanzien van de asielinstanties van het land waar hij om bescherming vraagt, zeker voor wat betreft belangrijke gebeurtenissen zoals zijn beweerde detentie. Het argument dat hij in zichzelf gekeerd leefde tijdens zijn detentie kan hoegenaamd geen verantwoording bieden voor de vele vage, incoherente verklaringen en onwetendheden daaromtrent.

2.9. Verzoeker betoogt voorts dat hij tijdens het transport naar een andere gevangenis kon vluchten en daarom uiteraard niet kon weten naar welke gevangenis hij zou worden overgebracht. Om veiligheidsredenen is het niet gebruikelijk dat dit wordt meegedeeld. Verzoeker stelt dat het gegeven dat zij aan de mensen in het dorpje vertelden dat zij gevlucht waren de waarheid is en dat het spijtig is dat het CGVS dat niet gelooft. Verzoeker stelt zich ook ernstige vragen bij het feit dat zijn geloofwaardigheid wordt ondermijnd omdat hij zijn rijbewijs in bezit had. Immers heeft hij tijdens het interview meegedeeld dat er zeer zelden identiteitscontroles plaatsvinden en heeft hij daar bovendien op dat moment niet bij stilgestaan. Verzoeker is vervolgens met een vals paspoort naar Lissabon gevlogen en doorgereisd naar België. Verzoeker stelt geen enkele reden te hebben om hieromtrent te liegen.

2.10. Waar verzoeker in zijn betoog een summier samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven, in casu met betrekking tot het gegeven dat zij in het dorp vertelden dat zij gevlucht waren, zijn rijbewijs en zijn reisroute, niet van

aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij in gebreke blijft.

Het argument van verzoeker dat hij niet heeft stilgestaan bij mogelijke identiteitscontroles om te verklaren dat hij in bezit was van zijn rijbewijs kan niet overtuigen. Immers, van iemand die vreest voor zijn leven en vlucht kan verwacht worden dat hij alert is voor mogelijke betrapting door controle en al het mogelijke doet om dit te voorkomen.

Waar verzoeker stelt dat hij niet wist naar welke gevangenis hij werd getransfereerd omdat dit om veiligheidsredenen niet wordt meegedeeld aan de gedetineerden, stelt de Raad vast dat zijn kritiek gericht is tegen een overtollig motief. De bestreden beslissing is genoegzaam geschraagd door de overige motieven. Kritiek op overtollige motieven kan op zich niet tot de gegrondheid van het beroep leiden.

2.11. Voorts stelt verzoeker dat de zaak tegen hem ernstig te nemen is en dat het feit dat hij niet alle details daaromtrent kende geen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Verzoeker benadrukt dat hij niet geschoold is, laat staan juridisch geschoold.

Verzoeker stelt nog dat het feit dat hij geen documenten kan voorleggen van de arrestatie niet betekent dat deze niet heeft plaatsgevonden. Juist omdat het geen rechtsgeldige arrestatie betrof werden hem geen documenten overgemaakt.

Zijn vage en tegenstrijdige antwoorden zijn volgens verzoeker te wijten aan zijn beperkte intelligentie, hij is analfabeet en kan de chronologie van de feiten niet goed weergeven. Anderzijds is dit ook het gevolg van de vertalingen die niet goed verliepen. Verzoeker stelt voorts dat men voorbijgaat aan het feit dat hij wel alle overige vragen onmiddellijk kon beantwoorden. Volgens verzoeker heeft hij voldoende aanwijzingen gegeven die wijzen op de waarachtigheid van zijn relaas.

2.12. Het argument van verzoeker dat hij niet geschoold is, laat staan juridisch geschoold, kan de Raad geenszins beschouwen als een afdoende verantwoording waarom hij op essentiële vragen zoals het al dan niet op de hoogte zijn van een proces tegen hem het antwoord moet schuldig blijven. Zelfs van een laag geschoold persoon mag verwacht worden dat hij weet of er al dan niet een rechtszaak lopende is tegen hem. Immers betreft dit een element dat geenszins gespecialiseerde kennis vereist. Dit geldt nog meer in het licht van de overige verklaringen van verzoeker waar hij stelde een advocaat te hebben en hij aldus in de mogelijkheid was om via zijn advocaat, die wel verondersteld wordt onderlegd te zijn in juridische zaken, inlichtingen hieromtrent te verkrijgen. De Raad treedt dan ook de pertinente motivering in de bestreden beslissing bij waar gesteld wordt dat de vaststelling dat verzoeker er niet eens spontaan aan dacht om zijn advocaat te contacteren om de stand van zaken betreffende zijn zaak te vernemen, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Met zijn argument waarom hij geen documenten kan voorleggen, kan verzoeker onmogelijk de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas herstellen. Het gebrek aan documenten is geen (doorslaggevend) motief waarop de bestreden beslissing zich steunt, maar wel de vaagheden, onaannemelijkheden en incoherenties op het vlak van de relevante bijzonderheden die maken dat geen geloof gehecht kan worden aan zijn asielrelaas.

Waar verzoeker nogmaals wijst op zijn beperkte intelligentie alsook het feit dat hij analfabeet is om de vage en tegenstrijdige antwoorden te verklaren, wijst de Raad erop dat met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, ook van een persoon met een geringe opleiding of matige intelligentie mag verwacht worden dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt (RvS 27 januari 2007, nr. 127.477), waartoe, zoals hoger is gebleken, verzoeker ernstig in gebreke is gebleven. Het argument dat hij wel andere vragen kon beantwoorden, doet aan voorgaande geen afbreuk.

Inzake de aangevoerde vertaalproblemen, verwijst de Raad naar zijn bespreking dienaangaande onder punt 2.6. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de vastgestelde vaagheden, incoherenties en onaannemelijkheden te wijten zijn aan vertaalproblemen.

2.13. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.14. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER